

Μαριάννα Τζιαντζή

Ο τρόπος που θα γιορταστούν τα φετινά Χριστούγεννα μοιάζει με πρόβα τζενεράλε για το πώς επιδιώκεται να διαμορφωθούν τα μυαλά και η ζωή μας ακόμα και στη μετά τον κορωνοϊό εποχή. Click away ψώνια, click away κάλαντα και click away συνδικαλισμός.

Προς το παρόν, η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν έχει δώσει οδηγίες για το πώς θα πουν φέτος τα παιδιά τα κάλαντα, π.χ., δεν χτυπάμε κουδούνια αγνώστων, δεν μπαίνουμε με τα τρίγωνα στα τρένα και τα λεωφορεία, δεν μπαίνουμε στα μαγαζιά — και πώς να μπούμε, αφού τα περισσότερα είναι κλειστά; Click away, άρχοντες, κι αν είναι ορισμός σας.

Στην προ πανδημίας εποχή, τσούρμο παιδάκια από τις δυτικές συνοικίες, τσιγγανάκια, προσφυγόπουλα, φτωχόπαιδα, ανέβαιναν με τον Ηλεκτρικό στις βόρειες, τις πιο πλούσιες συνοικίες όπου είχαν περισσότερες πιθανότητες να μαζέψουν χρήματα λέγοντας τα κάλαντα. Συχνά τα συνόδευε διακριτικά κάποιος μπαμπάς ή μαμά, για να τα προστατεύει ή για να παραλάβει και να διαχειριστεί την είσπραξη που δεν προοριζόταν μόνο για παιχνίδια και γλυκά, αλλά και για να καλυφθούν πολύ πιεστικές ανάγκες της οικογένειας. Τώρα όποια παιδιά πουν τα κάλαντα, θα τα πουν στοχευμένα, κατόπιν συνεννόησης με τους ακροατές τους, είτε μέσω Skype είτε από απόσταση δύο μέτρων από την πόρτα του «αρχοντικού» μας.

Στοχευμένα κάλαντα, στοχευμένοι καλεσμένοι στο γιορτινό τραπέζι, στοχευμένα φιλιά και αγκαλιές ή μάλλον «αγκωνιές». (Και στοχευμένες απολύσεις ή εξαναγκασμοί σε παραίτηση στα ΜΜΕ.)

Η πανδημία δεν αλλάζει μόνο τις εργασιακές και καταναλωτικές μας συνήθειες αλλά και τις κοινωνικές μας σχέσεις και την πολιτική μας σκέψη, γενικά τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο. Πρόσφατα ο Μπιλ Γκέιτς, ο δεύτερος μετά τον Τζεφ Μπέζος πλουσιότερος άνθρωπος στον κόσμο, έκανε προβλέψεις για το πώς θα είναι η ζωή μετά την πανδημία. Αξίζει να ασχοληθούμε με αυτές, όχι γιατί ο Γκέιτς είναι ο σοφότερος και ο εξυπνότερος των θνητών, αλλά γιατί έχει πληροφόρηση υψηλού επιπέδου.

Βλέπει λοιπόν ο Μπιλ να λιγοστεύουν τα επαγγελματικά ταξίδια των στελεχών των επιχειρήσεων και οι διά ζώσης επαγγελματικές συσκέψεις, βλέπει τις εταιρείες να μη διατηρούν τεράστια γραφεία στο κέντρο των πόλεων αλλά να συστεγάζονται, βλέπει τους τηλε-εργαζόμενους του κέντρου της πόλης να απομακρύνονται από τον παραδοσιακό χώρο κατοικίας τους που ήταν κοντά στη δουλειά τους και να εγκαθίστανται στα προάστια, σαν να λέμε στα χωριά, με συνέπεια μεγάλες ανακατατάξεις στο real

estate. Βλέπει την κοινωνική ζωή που συνδεόταν με το χώρο εργασίας να μετατοπίζεται στις σχέσεις σε επίπεδο γειτονιάς, δηλαδή οι άνθρωποι γίνονται φίλοι επειδή έχουν περίπου το ίδιο εισόδημα και βγάζουν την ίδια ώρα βόλτα τα σκυλιά τους στο ίδιο πάρκο ή πηγαίνουν στο ίδιο γυμναστήριο ή κομμωτήριο ή νυχάδικο. Στοχευμένα πράγματα.

Όσον αφορά τα εργοστάσια και τους χώρους δουλειάς, όπου η ανθρώπινη παρουσία είναι απαραίτητη, ο Μπιλ Γκέιτς δεν είπε τίποτα. Οι εργάτες δεν συνηθίζουν τα επαγγελματικά ταξίδια όπως τα στελέχη, παρά μόνο όταν γίνονται οικονομικοί μετανάστες στο εξωτερικό ή και στην ίδια τους τη χώρα.

Click away ψώνια, **click away** κάλαντα και **click away** συνδικαλισμός. Τον τελευταίο τον οραματίστηκε η κυβέρνηση Μητσοτάκη προ της πανδημίας, που ήρθε για να γίνει το όνειρό της πραγματικότητα. Η ψηφιοποίηση των κοινωνικών εργατικών διεκδικήσεων και αγώνων θα ήταν μια τεράστια οπισθοδρόμηση για τον ανθρώπινο πολιτισμό, όμως ευτυχώς η ζωή δεν ξετυλίγεται σύμφωνα με τις επιθυμίες των κυβερνήσεων. Η ιστορία γράφεται «**και**» στους δρόμους, στις συνελεύσεις, στις ζωντανές συναναστροφές και όχι μόνο στον ψηφιακό κόσμο. Και ο τρόπος που θα γιορταστούν τα φετινά Χριστούγεννα μοιάζει με πρόβα τζενεράλε για το πώς επιδιώκεται να διαμορφωθούν τα μυαλά και η ζωή μας ακόμα και στη μετά τον κορωνοϊό εποχή, όταν φράσεις ή στίχοι τραγουδιών όπως «**βάλε κι άλλο πιάτο στο τραπέζι**» ή «**όλοι οι καλοί χωρούν**» ή «**έλα στην παρέα μας, φαντάρε**» ή «**μες στην υπόγεια την ταβέρνα**» θα θεωρούνται δείγματα κοινωνικής ανευθυνότητας.

Στίχοι όπως «βάλε κι άλλο πιάτο στο τραπέζι» ή «έλα στην παρέα μας, φαντάρε» θα θεωρούνται κοινωνική ανευθυνότητα

Χέρι χέρι πηγαίνουν ο φόβος και ο εγωκεντρισμός. Δυο (σχετικά ολιγομελείς) οικογένειες στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι και πολλές είναι, μας προειδοποιούν. Στις πολυκατοικίες δεν θα απαγορεύεται μόνο η είσοδος σε πλασιέδες και μικροπωλητές, όπως συχνά αναγράφεται στις πόρτες τους, αλλά και σε παιδάκια με τρίγωνα και αγιοβασιλιάτικους σκούφους. Και οι πολύ γνωστοί στίχοι του **Μιχάλη Κατσαρού** -*Αντισταθείτε σ' αυτόν που χτίζει ένα μικρό σπιτάκι και λέει: Καλά είμαι εδώ*- θα μπορούσαν να γίνουν «...σ' αυτόν που χτίζει ένα σπίτι, ένα μικρόκοσμο και δεν θέλει να βγει απ' αυτόν».

Αυτή η κυβέρνηση της υποκρισίας, του αυταρχισμού, της αστυνομοκρατίας δεν θα φύγει μ' ένα κλικ. Καιρός να θυμηθούμε και ν' αγαπήσουμε ξανά κάποια άλλα κλικ, τα «**Τρία κλικ αριστερά**» της **Κατερίνας Γώγου** με όλο τον πόνο, την οργή και το πείσμα που κουβαλούσαν.

Πηγή: **PRIN**